

เพชรสีเพลิง

บทที่ 48

ข่าวการถูกทำร้ายของธิปไตยทำให้สุทธิส่งคนเข้ามาดูแลภัสสรทันที หลังจากการให้ปากคำประกอบการทำหลักฐานตามความจำเป็น เจ้าหน้าที่ตำรวจก็พาเธอไปหาพี่สาวที่โรงพยาบาลตามคำขอร้อง

สองพี่น้องเกาะกันร้องไห้อย่างสิ้นหวัง ภัสสรนอนหลับด้วยความอ่อนเพลียบนเก้าอี้นุ่มข้างเตียงคนป่วย เมื่อลืมตาตื่น ร่างสูงของผู้ชายหน้าเข้มสีหน้าอ่อนขริมยีนอยู่ใกล้ๆ

น้ำตาเธอซึมออกมาทันที หญิงสาวลุกขึ้นนั่งปิดหน้าร้องให้ชายหนุ่มนั่งลงข้างๆ “ผมเสียใจด้วยกับเรื่องที่เกิดขึ้น สรรคตกใจมาก”

“พ่อยังอาการโคม่าอยู่”

“เขาปลอดภัยแล้ว”

“สรน่าจะช่วยได้ สรได้ยินเสียงแต่ว่ามัวแต่ตกใจจนทำอะไรไม่ถูก”

“อย่าตำหนิตัวเองเลย ถึงเป็นผมก็คงทำอะไรไม่ได้มากไปกว่าสรเหมือนกัน”

“มันเข้ามาค้นหาของ มันต้องมาอีกแน่ๆ”

“ย้ายออกมาเถอะ”

“สรไม่รู้ว่าจะไปที่ไหน”

มืออุ่นๆ ทาบหลังอย่างปลอบหากแล้วก็ชะงักอย่างนึกได้เมื่อร่างบนเตียงคนป่วยขยับตัว ร่างใหญ่ผละลุกขึ้นถอยห่างอย่างหักห้ามใจ สีหน้าชายหนุ่มยิ่งหม่นมัวเมื่อเห็นน้ำตาของความสะเทือนใจร่วงตามกันลงมาบนใบหน้าใสที่หันมามองอย่างตัดพ้อ

ภัสสรหันกลับ หักห้ามใจตัวเองไว้อย่างเต็มที่ เธอโหยหาอ้อมกอดของชายคนนี้เป็นที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยามวิกฤตเช่นนี้ แต่เพราะคาดเดาไปต่างๆ นานา ว่าเพราะเหตุใดชายหนุ่มจึงทำเสมือนไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้นในระหว่างเขากับเธอ ทำให้ทิวก็ก่อตัวเป็นกำแพงกัน ภัสสรคิดว่า ถึงหากเขาจำมันได้ก็คงไม่มีความหมายในเมื่อเธอเป็นเพียงตุ๊กตาที่เขาใช้เพื่อตอบแทนสิ่งที่พ่อและพี่เคยทำเท่านั้น

เพราะเขา เรื่องเลวร้ายนี้จึงเกิดขึ้นกับครอบครัวของเธอ.....

รถตู้คันใหญ่บรรทุกของใช้ที่จำเป็น ภัสสรเป็นคนจัดเสื้อผ้าข้าวของมาจากบ้านให้พี่สาวซึ่งยังเคลื่อนไหวตามปกติไม่ได้ แก้อีเข็นเพิ่งซื้อใหม่ถูกพับตั้งอยู่ในที่ ตัวคนป่วยครั้งนั่งครั้งนอนหลับตานิ่งอยู่ในเบาะนั่งที่ถูกปรับให้เอนจนแทบจะราบไปทางด้านหลัง

ภัสสรเหลียวมองอย่างเป็นห่วง ปันรสีบาดเจ็บสาหัสข้างในยังไม่สมควรจะเดินทาง แต่ดูเหมือนจะไม่มีทางไหนดีไปกว่านี้ ภัสสรไม่รู้ว่ามีปันรสีรับฟังมาจากใคร แต่ในเมื่อพี่สาวสั่งให้จัดเตรียมข้าวของเธอก็ทำตามอย่างไม่บิดพลิ้ว

เธอแปลกใจเมื่อรู้ว่าคนที่พาหนีคือสหัส

“ทำไมถึงเป็นพี่สหัสล่ะคะ พี่ส้ม”

“เขาช่วยชีวิตพี่ไว้ เขาตามไปช่วยเพราะคิดว่าเป็นสร มีแต่เขาที่เราสองคนไวใจได้”

“แล้วทำไมไม่ใช่คุณลุงสุทธิล่ะคะ”

“เรื่องนี้ซับซ้อนนะสร คุณลุงสุทธิช่วยได้ในขอบเขตหนึ่งเท่านั้น เขามีตำแหน่งหน้าที่สำคัญเกินกว่าจะเอามาเสี่ยง แล้วถ้าเขารู้ว่าลูกชายนอนเจ็บเพราะพี่ ถึงเขาไม่โกรธคุณหญิงก็คงโกรธมาก” น้ำเสียงที่พูดต่อขมขึ้น “อีกอย่างหนึ่งถ้าคุณลุงสุทธิช่วยได้จริงแม่เราคงไม่จบชีวิตแบบนั้นหรอก”

ภัสสรไม่เข้าใจ แต่ครั้งจะหาคำตอบ พี่สาวก็บอบช้ำกายและใจเกินกว่าเธอจะเคี้ยวเชืฐคาดคั้น

ปันรสีไม่ได้หลับ แอบกรีดน้ำตาทั้งเป็นระยะ หญิงสาวเฝ้าแต่นึกถึงคนที่ขอร้องให้เธอหลบไปซ่อนตัว เผด็จ.....

“ผมกำลังติดต่อขอความช่วยเหลืออยู่ หากว่าเรียบร้อยแล้ว จะตามมารับคุณกลับ ให้ผู้ชายคนนั้นพาคุณไปเถอะ เขาบุกมาถึงนี่ออกตัวช่วยคุณกับน้อง เขาไม่ควรจะอยู่ให้ถูกพบเห็นเหมือนกัน”

หญิงสาวไม่รู้ว่าเหตุจกำลังติดต่อขอความช่วยเหลือจากใคร เธอเฝ้าแต่คิดถึงภาพของความสัมพันธ์ในระหว่างเธอกับเขา ปันรสีไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าเธอจะต้องมาหลงรักและเจ็บปวดผิตหวังอย่างรุนแรงในตัวผู้ชายที่เป็นลูกของศัตรู

หญิงสาวได้แต่โทษว่าเป็นเรื่องของเวรกรรมที่เธอเคยทำมา

ชายคนชั่วบรรมีสีหน้าเคร่งขรึม สร้อยระย้ากลายเป็นเหมือนเด็กเมื่อรำให้คัดค้าน

“สหัสจะเข้าไปยุ่งกับครอบครัวนี้อีกทำไม เรามีชีวิตของเราแล้ว สร้อยให้ได้ทุกอย่างแล้วสหัสยังไม่พอใจตรงไหน”

“พวกเขาต้องมาเตือนรอนเพราะผม ผมทนทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นไม่ได้หรอกครับ”

“จำได้ไหมว่าพวกเขาเคยทำอะไรกับสหัสและคนอื่นๆ ไว้ ธิปไตยไม่ใช่คนดี เขาได้รับการตอบแทนอย่างนั้นนับว่าสมควรอยู่แล้ว”

“ผมเสียใจครับ คุณสร้อย แต่ผมยังต้องเป็นห่วงสหัสกับภัสสร”

“แล้วสร้อยละ สหัสไม่เป็นห่วงหรือ”

“คุณสร้อยโปรดยกโทษให้ผมด้วย”

เพราะบุญยังใช้เหตุผลเกลี้ยกล่อมสร้อยระย้าจึงสงบลงได้ สหัสพาตัวเองเข้าไปสู่อันตรายจนไม่เป็นการปลอดภัยที่จะอยู่ในบ้านของเขาและใกล้ชิดกับสร้อยระย้าอีกแล้ว เมื่อเขาแสดงความตั้งใจจะพาสองพี่น้องหลบภัยจึงเป็นทางออกที่ดีที่สุดที่บุญยังเห็นพ้องด้วย

ถึงอย่างไร สหัสก็เข้าใจถึงความเสียใจของเธอดี เมื่อจะจากกัน เธอถามเขาด้วยใบหน้าผ่านการร้องไห้จนชอกช้ำแต่ก็เต็มไปด้วยความหวัง

“หากจบเรื่องแล้ว สหัสจะกลับมาหาสร้อยใช่ไหม”

ไม่มีคำตอบนอกจากสีหน้าอ่อนขรึมหม่นหมอง ความจริงใจของสร้อยระย้าทำให้ชายหนุ่มใจอ่อนครั้งแล้วครั้งเล่า แต่เขาก็ไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าจะต้องเอาชีวิตมาติดตามผู้หญิงร้ายวัยที่มีอายุมากกว่าพี่สาวคนใหญ่ให้เป็นที่ครหา มันเป็นเรื่องจริงที่เขาปรับใช้เธอไปหมดทุกเรื่องแม้กระทั่งเรื่องบนเตียง สำหรับเขามันคืองาน แต่สำหรับเธอสิ่งที่เกิดไม่ใช่เพียงความใคร่ เกือบทั้งหมดนั้นคือความรักจากหัวใจของหญิงสูงวัยที่ว้าเหว่

“สัญญาซิว่าสหัสจะกลับมาหาสร้อย”

“ครับ... ผมจะกลับมา...” เขาจำเป็นต้องพูดออกไป

บ้านไร่ในถิ่นห่างไกลความเจริญไม่ใช่ที่ซึ่งใครจะตามหาพบง่าย ๆ บ้านเล็กในท่ามกลางต้นไม้ใหญ่ร่มครึ้ม หญิงชาวบ้านแม่ลูกที่ออกมาต้อนรับมีสีหน้าฉายความยินดี นางละมุนจำภัสสรได้ถึงกับลูบหน้าลูบหลังเมื่อเธอเข้าไปไหว้

ภัสสรจับมือหญิงสาวในชุดเสื้อตัวหลวมสวมซิ่นกรอมเท้าที่จ้องมองเธอไม่วางตา สงสารจับใจเมื่อนึกได้ว่าเธอคือผู้หญิงโชคร้ายเหยื่อคนหนึ่งของธิปไตย

“พี่สุภักศบายดีหรือเปล่าคะ”

ไม่มีคำตอบจากอีกฝ่าย ดวงตาดำขลับจ้องมองเธอราวกับดวงตาของเด็ก ดวงตาคู่ นั้นหันไปจ้องมองปันรสีที่ถูกอุ้มลงนั่งในรถเข็นพาเข้ามาหา

สหัสจับคางน้องสาว “เป็นยังไง สุภักศทำตัวดีหรือเปล่า”

ปันรสีมองแล้วต่อน้ำตาซึม “สวัสดี สุภักศ”

“สวัสดี..”

สีหน้าแปลกใจระคนยินดีของสหัสทำให้นางละมุนต้องยิ้ม

“ตั้งแต่มีเพื่อน ๆ มาคุยด้วยตอนนั้นแล้วก็ดีขึ้นแยะ พูดกันรู้เรื่อง รู้จักตอบโต้ด้วย”

“สุภักศทักพี่หรือยัง” เขาหันไปคาดคั้น

อีกฝ่ายตอบว่า “สะ..สวัสดี..”

“แล้วสรละคะ”

ชายหนุ่มหันมามองคนทวงถามอย่างอ่อนโยนก่อนจะหันกลับไปหาห้องสาว “สุภักข์จักษุสรได้หรือเปล่า”

ฝ่ายนั้นยกมือแตะผมที่หัวเรียบ มีก๊ีบพลาสติกสีสวยที่ภัสสรซื้อให้ติดเรียบร้อย

“สะ..สวัส..ดี..”

ชายหนุ่มมองมารดาอย่างยินดี “สุภักข์ขึ้นจริงๆ ด้วย รอให้จบเรื่องแล้วผมจะพากลับไปรักษาตัวที่กรุงเทพฯ นะแม่ ได้อยู่กับคนหลายๆ เขาน่าจะหายเร็วขึ้น”

“ตามใจเถอะ แต่ว่ามีเรื่องอะไรหรือถึงบอกว่ารอให้จบเรื่อง”

ชายหนุ่มหันมามองสองสาวพี่น้องขริมๆ

“แล้วผมจะเล่าให้แม่ฟัง”

ห้องที่สละให้สองพี่น้องพักอาศัยเป็นห้องของเขาเอง แม้จะว่างเปล่าอยู่นานแต่ก็สะอาดสะอ้านเพราะคนที่ดูแลไม่มีสติถูกทิ้งให้อยู่กับบ้านคอยกวาดถูดูแลราวกับเป็นหน้าที่สำคัญ สุภักข์เจ็บป่วยทางจิตแต่ก็แข็งแรงมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย ถึงอย่างไรเธอก็คล้ายรับรู้ว่ามีปณาลีกำลังเจ็บป่วยและยังมีแง่ใจเมตตาสงสาร

เธอดักน้ำใส่ขันเดินมาส่งให้

ภัสสรช่วยประคองขันน้ำ “ที่นี่เขาทานน้ำฝนกันคะพี่ส้ม”

อีกฝ่ายดื่มโดยไม่อิดเอื้อน “ชื่นใจดี”

ดวงตาดำขลับจับจ้องปณาลี เสียงถามอ่อน “เจ็บ..ไหม..”

“ตอนนี้ไม่ค่อยเจ็บแล้ว” คนตอบยิ้มซีซๆ

“พี่สุภักข์จักษุพี่ส้มใช่ไหมคะ จำพี่ส้มได้ไหม”

อีกฝ่ายคล้ายพยายามรื้อฟื้นความทรงจำ เมื่อไม่สำเร็จก็หันหน้าปณาลีพูดอ่อยๆ ว่า “อย่าให้เขาจำได้ดีกว่านะสร มันคงไม่ทำให้อะไรดีขึ้นนอกจากจะแย่งลง”

ภัสสรจึงต้องนิ่ง

ขนาดเรื่องที่เกิดยังทิ้งความรู้สึกไม่ดีไว้ในใจปณาลี แล้วมันจะเคยเป็นอย่างไรกับสหัสและสุภักข์ ภัสสรเคยฟังเรื่องเล่าคร่าวๆ แต่ไม่รู้สึกถึงรายละเอียด เธอคาดเดาแล้วก็ได้แต่ทอดถอนใจ

เพราะอย่างนั้นสหัสจึงแค้นเคืองจนเก็บเอามาตอบโต้ ปณาลีเองก็ไม่ได้ตำหนิโทษว่าราวกับทำใจให้เป็นกลางได้

ภัสสรถามพี่สาวว่า “พี่ส้มไม่โกรธพี่สหัสหรือคะ”

ปณาลีส่ายหน้า น้ำเสียงตอบโตกเศร้า

“พี่ดูตายปล่อยให้พ่อทำร้ายเขาจนบาดเจ็บสาหัสแล้วขัดเยียดข้อหาให้เขาติดคุกอยู่เป็นปีขณะที่สุภักข์ไม่รู้ตัวอยู่ในโรงพยาบาล... ยิ่งกว่านั้น... ตอนนี้พี่รู้แล้วว่าความรักที่ไม่สมหวังทำให้คนเราเป็นอะไรไปได้บ้าง...”

ภัสสรนิ่งฟังกล้ากลืนความขมขื่น เธอเองก็พอจะรู้เช่นกันว่าความรักที่ไม่สมหวังทำร้ายคนได้ขนาดไหน แต่มันน่าจะเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยเมื่อเทียบกับสหัสและปณาลี.....

อาหารถูกจัดหาอย่างง่าย ๆ ไม่ต้องจ้อตลาดหรือตู้เย็น ผักสดปลาและไข่ หาได้ในบริเวณบ้าน ภัสสรลงมาเมียงมองชายหนุ่มช่วยมารดาของเขาจัดเตรียมอาหาร พอเห็นแม่ลูกกำลังพูดกันอย่างเคร่งเครียดในเรื่องที่เกิดขึ้นก็เลยถอยออกมา

เธอนึกละอายที่นำเรื่องเดือดร้อนใจมาให้หญิงสูงวัยต้องเป็นทุกข์

ชายหนุ่มถือจานอาหารมาส่งให้ “ทานตามมีตามเกิดนะครับ ที่นี่กินอยู่กันง่ายๆ แบบนี้”

ปณาลี รับประทานอาหารกระเบื้องเก่าๆ มาถือไว้อย่างไม่เดียดฉันท์ ความทุกข์ที่จู่โจมตาโถม กล่อมเกล่าให้เธอคลายความยึดติดลงเป็นคนละคน

“เราสองคนเลยต้องกลายมาเป็นภาระของสหัส”

“ผมเป็นคนทำให้คุณสัมผัสเดือดร้อน”

“ถ้าอย่างนั้นถือว่าเราเสมอกันก็แล้วกันนะคะ” เธอฝืนยิ้ม

ชายหนุ่มหันมามองภัสสร ในสายตาอาหารคล้อยจะมีคำพูดมากมาย แต่ท่าที่หมางเมินของสาวน้อยปิดกั้นคำพูดของเขาไว้ที่สุดเขาก็เพียงแต่ถามว่า

“ภัสสรปรับตัวง่าย คงไม่อึดอัดเท่าไรหรอกมั๊ยครับ”

“ไม่มีปัญหาค่ะ” เธอตอบอย่างห่างเหิน

ป๋นรสีเป็นฝ่ายพูดว่า “ขานี้ชอบออกค่ายไปพัฒนาชนบทนอนกลางดินกินกลางทรายจนชินแล้ว”

“ดีแล้วครับจะได้ถือโอกาสขอให้ช่วยพัฒนาที่นี่ด้วยเลย”

ชายหนุ่มพูดยิ้มๆ ภัสสรทำเหมือนไม่ได้ยิน

ป๋นรสีพูดว่า “ที่นี่ดีอยู่แล้วนี่คะ สหสจัดการทุกอย่างได้ดี”

“แม่ผมเป็นคนมีระเบียบ เสียแต่ว่าต้องออกไปดูไร่ทุกวันก็เลยไม่ค่อยมีเวลาดูแล คนงานที่มีก็ช่วยทำงานไร่ บางที่บ้านก็เลยรกเลอะเทอะบ้าง”

“ที่จริงชีวิตแบบนี้ก็สงบดี สัมมาอยู่ได้แป๊บเดียวชักชอบแล้วซีคะ เพิ่งรู้สึกว่าได้ผ่อนคลายหลังจากเครียดและกลัวอยู่หลายวัน”

เธอตัดอาหารรับประทานด้วยท่าทางเอร็ดอร่อย สหสมองยิ้มๆ อุดคิดไม่ได้ว่าถ้าป๋นรสีเรียบง่ายอ่อนโยนเช่นนี้เมื่อสามปีก่อนเรื่องราวทั้งหมดคงไม่เกิดขึ้น และเขาคงเป็นผู้ชายที่มีความสุขที่สุดในโลก

ภัสสรมองอยู่เมื่อชายหนุ่มหันไป สีหน้าและประกายตาเจ็บปวดของเธอบอกให้เขารู้ว่า เธออ่านความคิดของเขาออก.....

สองพี่น้องต่างนอนนิ่งเคียงกันในความมืดเหมือนหลับ เสียงแมลงระเบ็งอยู่ในความเงียบ นานๆ จะมีเสียงนกและสัตว์กลางคืนสอดแทรก ต่างคนต่างน้ำตาซึมเพราะเรื่องเพิ่งผ่านพบที่บีบคั้น ป๋นรสีนั้นโดนความทุกข์เคี้ยวกรำมาก่อนเพราะความรักผิดหวังที่คาราคาซังนานนับเดือน แล้วยังเสียขวัญเพราะโดนทำร้ายจนแทบจะเอาชีวิตไม่รอด แต่ประสบการณ์และอายุที่มากกว่าทำให้เธอแกร่งกว่าภัสสร ที่ทั้งชีวิต นอกจากแม่แล้วก็มีพี่สาวคนนี้คอยประคับประคองดูแลจนเหมือนเด็กไม่รู้จักโต

หญิงสาวลุกขึ้นเดินไปเกาะหน้าต่าง พระจันทร์เต็มดวงลอยเด่นอยู่บนฟ้ากระจ่าง คืบนี้แทบไม่มีเมฆ ดวงดาวมากมายพรึบพรายพราวแสงดูเหมือนอยู่ใกล้กว่าเมื่อมองท้องฟ้าในเมืองหลวง

บนพื้นดินไกลออกไป เงาม่างสูงใหญ่เดินไปมาเหมือนกำลังถูกเคี้ยวกรำเพราะความรู้สึกนึกคิดเช่นกัน

ถ้าเป็นสมัยเมื่อเขายังแสดงบทบาทชายที่รักเธอ ภัสสรคงไม่ลังเลที่จะวิ่งเข้าหาอ้อมอกที่เธอเคยรู้สึกว่ายอบอุ่นอย่างที่สุด วงแขนแข็งแรงคู้แน่นเหมือนจะมีมนต์วิเศษพาเธอไปสู่อีกโลกหนึ่งซึ่งคนธรรมดาไปไม่ถึง สหสเป็นคนแรกที่สอนให้เธอรู้จักคำว่ารักในแบบที่แตกต่างจากชยาและโยธิน

น้ำตาเธอลื่นผ่านแก้ม สหสคนนี้คล้ายไม่ใช่คนที่เธอรู้จัก เขาไม่ใช่อย่างที่เธอเคยคิดป็นว่าเป็น เขาไม่มีหัวใจให้คนที่รักเขา เขาไม่ได้รักสร้อยระย้า ไม่ได้รักเธอ ซ้ำยังทำให้พ่อและพี่สาวเธอมีอันตรายนจนแทบจะเอาชีวิตไม่รอด...

“สร”

เสียงแผ่วของพี่สาวเรียกให้รู้สึกตัว ภัสสรรีบปาดน้ำตาที่เดินกลับมา เสียงถามเหมือนคัดจมูก

“พี่ส้มจะไปห้องน้ำหรือคะ”

“เปล่า... สรทำอะไรอยู่ มานอนเถอะ”

หญิงสาวเอนตัวลงนอนข้างๆ อย่างว่าง่าย ประกายตาของป๋นรสีอ่อนโยนจับมองอยู่ในความมืด เอื้อมมือมารีดผมให้ห้องอย่างปลอบ

เธอพูดเหมือนปลอบทั้งห้องและตัวเอง

“อย่าคิดมากเลยนะ ความรักเกิดได้ดับได้ ชีวิตสรยังต้องไปอีกไกล ยังมีโอกาสพบใครๆ อีกมาก”

อีกฝ่ายหลับตา น้ำตาร่วงพราว.....